

Su sõi-me juu-res sei-san ma, oh Jee-sus, mi-nu e-lu!
 Mis en-ne mul-le and-sid Sa, nüüd ta-han an-da Sul-le;

ma an-nan i-hu, hin-ge, meelt ja sü-dant, pal-vet,

lau-lu-häält! Oh võ-ta se-da vas-tu!

2. Veel enne, kui ma sündisin,
 siis sündisid sa mulle,
 ja enne, kui Sind otsisin,
 mind võtsid oma sülle.
 Kui ma ei olnud loodud veel,
 ju valmistas Su helde meel
 mu osa taevariigis.

3. Mul oli pime surmaõõ,
 siis said Sa päevaks mulle;
 ning valgeks muutsid minu tee,
 tõid lootust, rõõmu jälle.
 Suur elupäike oled Sa,
 kes usu süütad põlema!
 Kui kaunis on su paiste!

4. Ei enda pärast tulnud Sa,
 mu Jeesus, siia ilma.
 Mind, vaest, Sa tulid aitama
 ja võitma minu surma.
 Rist raske koormas, rõhus Sind,
 et taeva rõõm kord ootaks mind.
 Kuis suudaksin Sind kiita!

5. Sind vaatan suure rõõmuga,
 ei tüdine Sind nähes;
 muud midagi ei taha ma,
 ei väsi seda tehes.
 Oh oleks mere sarnane
 mu süda, sügav, lai kui see,
 et Sind võiks vastu võtta!

*Viis: "Nüüd, ristirahvas, laula sa"
 (Es ist gewisslich an der Zeit)
 Geistlich Wittenberg 1529.*

Sõnad: Paul Gerhardt (1653), 1607-1676.